

Karel Slavík
Pampelišková 508
Trutnov

JUDr. Jiří Pospíšil
Ministerstvo spravedlnosti ČR
Vyšehradská 16
128 10 Praha 2

v Trutnově dne 08.11.2010
Počet listů: 13
Přílohy: podpisový arch

Otevřený dopis ministru spravedlnosti ve věci případu Jiřího Jungmana

Dovolte, abych se na Vás obrátil otevřeným dopisem s případem Jiřího Jungmana. Tomu byl pro tr. čin Vraždy, podle § 219, odst. 1, tr. zák. uložen trest odnětí svobody v trvání deseti let. Událost se odehrála v květnu 2008 v Trutnově.

Nejvyšší soud České republiky v neveřejném zasedání konaném dne 25. srpna 2010 rozhodl o dovolání obviněného Jiřího Jungmana, proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 4. 2010, sp. zn. 8 To 29/2010, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 2 T 12/2008.

Nejvyšší soud uvedl v odsuzujícím rozsudku mimo jiné toto: „Dne 17. 5. 2008 v době kolem 02.10 v Trutnově, v ulici Lomní, před branou domu po předchozím požití alkoholických nápojů a následně slovní i fyzické potyčce mezi ním a L. Lešákem, v průběhu potyčky s vědomím možného způsobení těžké újmy na zdraví, úmyslně použil vůči L. Lešákovi, legálně drženou střelnou zbraň značky Glock model 17, ráže 9 mm, tak, že na něho ze vzdálenosti nejméně do 1,5 metru dvakrát vystřelil a zasáhl ho nejprve do nohy, poté do hrudníku, čímž mu způsobil průstřel levého bérce dolní končetiny a průstřel v oblasti levého hrudníku, pronikající srdcem a způsobující vnitřní krvácení, na jehož následky L. Lešák téhož dne v 03.58 hodin zemřel.“

Vzhledem k tomu, že proti rozhodnutí o dovolání není s výjimkou obnovy řízení opravný prostředek přípustný, obracím se touto cestou na Vás, abyste případ znovu posoudil a ve věci intervenoval, aby byl případ znovu projednán příslušným soudem, neboť se domnívám, že byly porušeny Ústavou daná práva Jiřího Jungmana. K tomu tvrzení mě vedou, níže uvedené argumenty:

Nejprve mi dovoluete rozvést úvahu o rozhodování soudů ve věcech nutné obrany a zejména při použití zbraně.

Existuje několik základních právně-politických postulátů, na kterých staví každý moderní právní stát. Jedním z nich je jistě ochrana státních příslušníků, dalším ochrana demokracie atd. K

plnění těchto úkolů, na kterých je existence státu založena, slouží aplikace norem uspořádaných v právním řádu státu k tomu pověřenými orgány. Trestní právo je součástí právního řádu každého takového právního státu a k ochraně využívá prostředky charakteru represivního a preventivního. Trestání pachatelů trestných činů působí zásadně jako prostředek represivní, ačkoliv jednou z jeho funkcí je i výchova společnosti a pachatele jako cíle preventivní. Stát se však také musí pokoušet zamezit páchání trestných činů, působit proti kriminalitě. Ne ve všech situacích pak orgány činné v trestním řízení mohou včas a účinně zakročit a zde nastupuje tedy právo jedince zasáhnout, jsou-li ohroženy jeho právem chráněné zájmy a hrozí nebezpečí nevratného následku. Aby takové právo na obranu nevedlo ke stavu anarchie a zvláště, musí stát stanovit přesná pravidla pro jednání v takové obraně.

V trestních zákonech prakticky všech právních států jsou zakotveny podmínky pro jednání v nutné obraně. Jsou jimi zpravidla hrozící nebo trvající útok, nemožnost příslušného státního orgánu zakročit a nebezpečí poruchy právem chráněného zájmu. Čím precizněji jsou stanoveny tyto podmínky, tím větší právní jistotu poskytuje institut nutné obrany občanům a tím více roste jeho význam pro společnost. Stanovením podmínek pro jednání v nutné obraně stát garantuje právo na nutnou obranu, tedy vylučuje jakékoli sankcionování za takové jednání. Proto je nutná obrana, okolností vylučující protiprávnost.

Napadený se chová tak, jak mu zákon dovoluje, chybí tedy znak protiprávnosti a znak společenské nebezpečnosti, jako obligatorní znaky trestného činu. Situace nutné obrany je vlastně případem kolize zájmů na ochranu různých zájmů. Střetává se zde zájem, který byl napaden útokem a je hájen nutnou obranou. Proti němu stojí zájem útočnicka na způsobení určitého protiprávního následku. Proti tomuto zájmu obránce v rámci nutné obrany zasahuje. Právní řád zcela jasně preferuje zájmy obránce tím, že jeho obranné jednání legalizuje a zbavuje jej rizika a odpovědnosti za následek obranou způsobený. Protiprávní útok však nezabavuje útočnicka všech jeho práv. Zde musí nastoupit právní řád a stanovit podmínky a meze, v nichž musí obránce jednat, aby jeho jednání bylo žádoucí a právem chráněné. Podmínky stanovené právním řádem pro jednání v nutné obraně je možné rozdělit na dvě skupiny.

První skupinu tvoří podmínky vzniku situace nutné obrany, druhou pak podmínky určující jednání obránce. Nutná obrana je více než jiné instituty indikátorem základních politických názorů jednotlivých historických epoch, neboť jde o právo bezprostředního násilí a jeho realizace jednotlivcem či státem. Jejím pojetí kolísají podle charakteru státu, který ji má připouštět.

Stát zde tedy vyjadřuje svůj vztah k hodnotám, které je možné bránit vlastním jednáním, a to i násilným. Tento vztah se odráží v okruhu zájmů, na jejichž obranu může jednotlivec za určitých zákonem stanovených okolností sám vystoupit. Nutná obrana není trestem, neboť nenastupuje po útoku, ale před ním, či při něm. Má tedy preventivní účinky. Není ani pomstou, neboť napadený jen brání své právem chráněné zájmy, a to v mezích zákona a na jeho základě. V momentě, kdy se napadený začne mstít za způsobené příkoří a ve svém vědomí tedy překročí hranici nutné obrany, je nutno považovat jeho jednání za jednání trestné a dle práva jej pak stíhat. Chránit své zájmy před útočником je právem, nikoli povinností každého občana. Není tedy možné nařizovat občanům, aby při splnění podmínek vytvářejících situaci nutné obrany hájili své, případně společenské zájmy. V některých případech je dokonce takový zásah nevhodný, např. v situacích, kdy nezpůsobuje obtíže se hrozícímu útoku vyhnout a v daném okamžiku by napadenému při obranném jednání hrozila újma.

Jiná je však situace v případech, kdy určité osoby mají právní povinnost vystoupit na obranu ohrožených zájmů chráněných právem. Takové osoby, jedná se především o policisty, jsou povinny čelit útokům hrožícím jim nebo jiným občanům.

K obranným akcím jsou vyškoleni a vybaveni odpovídajícími prostředky. Přesné pokyny pro jejich jednání obsahují zvláštní zákony. Podmínky a meze jejich jednání jsou stanoveny obvykle velmi přesně a na rozdíl od institutu jednání v nutné obraně upraveném v trestním zákoně nastupují zde zpravidla požadavky na dodržení přiměřenosti, případně i subsidiarity zásahu.

Institut nutné obrany je však sám o sobě velice komplikovanou kategorií. Nejen z hlediska formulace zákonného ustanovení, kdy je nutné vtěsnat do jediného ustanovení celou škálu reálných a odlišných životních situací, ale také proto, že stav nutné obrany posuzují osoby, které zkoumanou situaci znají pouze zprostředkovaně z obsahu spisu a provedených důkazů. Hodnotí ji osoby, které mají dostatek času na rozhodnutí a posouzení a nemusí se obávat přímo hrožícího útoku.

Pro správné posouzení věci je tedy nutné vždy pečlivé zkoumání objektivních okolností a také jistá úroveň právního myšlení u rozhodující osoby. Chyby při aplikaci zákonných ustanovení o nutné obraně mohou vést k porušování práv členů společnosti a vytvářet v nich mylné představy o jejich právech. Důsledkem toho může být následně oslabení boje s trestnou činností a osoby, které by dovedly bránit své právní zájmy, či právní zájmy jiných, zůstávají netečné a pasivní, a to nejen ze strachu z pachatelů, ale i kvůli obavě, že by překročily hranice nutné obrany.

Stav nutné obrany může nastat kdykoli u kohokoli. Je to problematika velmi aktuální. A pokud napadený dokáže odvrátit útok v rámci nutné obrany, působí na útočnicka okamžitě a bezprostředně na rozdíl od trestu, který nastupuje až po uběhnutí určité doby od spáchání trestného činu.

Bohužel, v současné době je nutná obrana institutem, o kterém občané spíše pochybují. Není to tím, že by byla nedostatečně upravena, ale tím že občan skutečně neví, jak daleko smí ve své obraně zajít.

Jak se prostý občan dozví o možnosti a mezích nutné obrany?

Čas od času v médiích proběhnou pro širokou, situace neznalou veřejnost šokující záběry a informace médií a následně na to rozhodnutí soudů, kde ten, jehož se snažil bránit, byl shledán vinným a odsouzen. Je možné, že při znalosti spisu daného případu by případ přestal být pro veřejnost šokující, nicméně znalost spisu, natož dané situace, nelze předpokládat. Vina zde neleží však jen na médiích a neznalé veřejnosti, nýbrž v mnoha případech též na výkladu ustanovení §29, Tr. zákoníku orgány činnými v trestním řízení. Ty nezřídka vykládají podmínky nutné obrany v rozporu se smyslem tohoto ustanovení natolik úzce, že to ve svých důsledcích v nejednom případě znamenalo postih osoby, která postupovala plně v intencích §29, Tr. zákoníku.

Ačkoli většina případů nutné obrany bývá vyřešena již v přípravném řízení a před soudy se dostávají jen případy nejspornější, existuje několik významných soudních rozhodnutí, vydaných ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek. Při jejich srovnání lze velmi dobře pozorovat směr, kterým se aplikace zákonného ustanovení institutu nutné obrany správně ubírá. Stejně jako dodržování základních lidských práv získává v posledních desetiletích na významu, tak i interpretace nutné obrany, kterou si obránce svá zaručená práva chrání, se rozšiřuje. Např. dle rozhodnutí č. 3675/29 Sb. rozh. tr. je pachatel trestně odpovědný za překročení mezí nutné obrany neohledně na jeho subjektivní

pocit strachu. Subjektivní potřeba obrany je zde tedy ještě nepříliš významným prvkem. Ovšem dle rozhodnutí Vrchního soudu v Praze č. 16/94 Sb. rozh. tr. je při zkoumání překročení mezí nutné obrany soud povinen přihlížet k rozrušení obránce vyvolanému útokem. Jako další příklad by mohlo posloužit rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR č. 6 Nt 301/58, které stanoví, že se nevyžaduje úplná úměrnost významů právem chráněných zájmů, ale pro nutnou obranu vyžaduje, aby "nevznikl velký nepoměr mezi škodou způsobenou obráncem a škodou hrozící z útoku". Jiná hlediska pro zjištění přiměřenosti se však v judikátu neuvádějí.

Jedním ze stěžejních a často v komentářích citovaných judikátů je rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR č. II/65 Sb. rozh. tr., který stanovuje povinnost soudů zodpovědně objasňovat a hodnotit všechny okolnosti rozhodné pro posouzení nutné obrany, ale také vyžaduje přísně individuální posuzování každého případu, a to komplexně ve všech jeho okolnostech, tj. zejména s přihlédnutím na pozici a možnosti obránce, jeho stav při útoku. Rozhodnutí č. 41/80 Sb. rozh. tr. rozšiřuje výklad nutné obrany ve prospěch poškozeného tak, že stanoví, že "od bránícího se nelze žádat, aby vyčkával a spoléhal se na náhodu, že škoda, která objektivně i podle jeho představy z útoku hrozí, nenastane, a aby nepoužil přiměřené a dostupné prostředky obrany, aby hrozící útok znemožnil a útočníka zneškodnil".

V praxi přibývá v poslední době případů, kdy orgány činné v trestním řízení posuzují stav nutné obrany v situaci, kde útok a obrana nesměřují proti stejnému zájmu chráněnému trestním zákonem a typickým případem je právě poměr útoku proti majetku a obranný zásah proti útočnickově zdraví, či životu nebo pokud útok a obrana směřují proti stejnému zájmu chráněnému trestním zákonem a útočník a obránce nepoužívají stejný způsob obrany/útoky a dojde k závažnému následku, zpravidla těžké újmě na zdraví či dokonce smrti. Bohužel v praxi stále často dochází k tomu, že situace je posuzována jako vybočení ze zákonných mezí nutné obrany, neboť "společenský zájem vyšší kategorie tu pak často bývá ve své absolutní podobě rozhodujícím měřítkem pro posouzení konkrétního případu nutné obrany a pokud obránce zasáhne objekt vyšší kategorie jinak než bezvýznamným způsobem, je zpravidla již dovozováno, že jde o exces z mezí nutné obrany".

Tímto vznikají při konkrétní aplikaci institutu nutné obrany obtíže hlavně při posuzování přiměřenosti. Obvykle jde o případy, když dojde v rámci nutné obrany k poškození objektu s obecně vyšším významem, než má objekt, vůči němuž útok směřoval. Měla by být tedy vždy pečlivě zohledňována okolnost, že základním měřítkem pro posouzení přiměřenosti obrany tedy není porovnávání významu napadeného a obětovaného zájmu, nýbrž okolnost, zda existuje určitý přípustný poměr mezi způsobem útoku a jednáním uskutečněným k jeho odvrácení. Toto je následkem vývoje institutu nutné obrany, jež dnes nejen dle teoretiků, ale i dle moderní judikatury nemá být posuzována jen srovnáváním následků hrozících z útoku a vzniklých při obraně, nýbrž je nutno brát v úvahu celou řadu dalších faktorů charakterizujících konkrétní případ.

Na základě těchto zjištění lze pak hodnotit způsob útoku a následnou obrannou reakci ohrožené osoby, se zvláštním ohledem na její subjektivní stav. Právní řád vymezuje jednání v nutné obraně jako okolnost vylučující protiprávnost.

Pod pojmem sebeobranná situace si laik představí jakoukoli situaci, kde se obránce brání blíže neurčenému násilí útočníka za podmínek, které nejsou regulovány žádnými sportovními pravidly. Veřejnosti chápá pod sebeobrannou situací i stav, kdy je vystaven ataku cizí osoby i jejich majetek, či jiné právem chráněné hodnoty. Na okolnostech a typu konkrétního útoku pak závisí

zvolená obranná akce. V současné době je vzhledem k vysoké kriminalitě ve společnosti možno pozorovat i rozšiřování preventivních opatření, která občané podnikají pro případ, že se stanou obětí "kriminálního živlu". Preventivními opatřeními můžeme mít na mysli navštěvování kurzů sebeobran, pořízení si střelné zbraně, či např. instalování automatického obranného zařízení. Tato opatření mají jistě své výhody a skutečně odradí množství útočníků od jejich úmyslu, v praxi však sebeobrané snahy narážejí na mnohá úskalí.

V příručce Sebeobrana a zákon se dočteme, že "k vyřazení protivníka z boje bez použití zbraní existují následující prostředky: údery, porazy, páky, škracení a přídrže". V technice použití zmíněných prvků sebeobran se uvádí, že musí být vedeny na tzv. zásahová místa, aby jimi byl dosažen správný účinek, nicméně nelze zaručit, že nedojde k poškození fyzické integrity útočníka, obzvláště v případech, kdy je stížen nějakou skrytou poruchou zdraví nebo např. ovlivněn drogami či alkoholem. Navíc dochází-li k bezprostřednímu střetu, je stejnými prvky ohrožen i obránce. V současné době nelze také přehlédnout nebezpečí nákazy virem HIV, se kterým může obránce přijít nezřídka do styku prostřednictvím krve z oděrek a ran způsobených útočníkem. Při používání prvků úpolových disciplín je třeba též brát v úvahu, že při výuce a tréninku těchto sportů dochází k ideálním modelovým a tréninkovým situacím, které se však od situace skutečného útoku rapidně liší. A spoléhání na naučené sebeobrané reakce se může stát v případě neúspěchu obránci osudové. Předpoklady úspěchu při použití naučených sebeobraných prvků shrnují odborníci do několika základních bodů. Tedy za prvé je nutné, aby obránce "identifikoval počátek, druh, rytmus, sílu, dosah atd. útočné akce, jíž útočník použije. Poté by musel vybrat vhodnou obrannou akci, připravit se na její provedení a uskutečnit ji."

Obdobné poučky lze aplikovat i na výcvik ozbrojených sborů. V očích laiků a bohužel i v očích odborné právní veřejnosti panuje naivní názor, že výcvik policistů a jiných ozbrojených sil je na vrcholné úrovni, že policisté každý den trénují prvky sebeobran a tyto reálně praktikují ve službě. Bohužel lze konstatovat, že skutečnost je tristní a výkonnost policistů je na úrovni poučených laiků či lépe vycvičených nadšenců. S určitostí lze konstatovat, že lépe je pro takové situace vycvičen i pravidelnější návštěvník sebeobraných kurzů.

Je nutné podotknout, že sebeobrana se dá aplikovat na útočníka, který je vzdálen pouze na dosah paže nebo tak, aby bylo možno jej zasáhnout kopem. Obránce se také v mnoha případech marně spoléhá na rychlost svého odvracíjícího zásahu, neboť reakční doba při modelové situaci v psychické vyrovnanosti a reakční doba při skutečném útoku při stavu psychického napětí se zásadně liší. Bojová situace může vzniknout též přepadem, tedy způsobem útoku, kdy obránce až do poslední chvíle neidentifikuje počátek útoku. V této situaci se pak i sportovec vycvičený v úpolových disciplínách dostává na úroveň laika. V této situaci může laik svou neschopnost tvrdě udeřit paží nebo nohou v pravý okamžik nahradit použitím zbraně.

Jako nutné se jeví použití sebeobran v případech, kdy protivník je ozbrojen a obrana bez použití zbraně by byla zjevně nedostatečná. Proto se trendem současné doby stalo vlastnictví střelné zbraně za účelem sebeobran.

Je nutno podotknout, že obavy občanů z hrozícího útoku jsou oprávněné vzhledem k vysoké kriminalitě a též zvýšené agresivitě současných útočníků. Oproti období první republiky, kdy "pravděpodobnost, že běžný občan byl nucen se s použitím fyzického násilí bránit, byla u mužů 1:500 a u žen 1:400", se nebezpečí zvýšilo pro muže téměř dvašedesátkrát a pro ženy zhruba jednatřicetkrát. Z objektivního pohledu musí být člověk bránící svá práva v situaci nutné obrany

schopen se účinně bránit nespravedlivému násilí útočníka tak, aby přitom sám nesl jen minimální riziko újmy. Díky střelným zbraním je možno riziko obránce dost podstatně minimalizovat.

Pokud bereme v potaz i postavení jedince ve společnosti, jeho zaměstnání, tak např. postavení policisty, co se týká pravděpodobnosti útoku na jeho osobu, z důvodu jeho veřejného postavení a kontaktu se závadovými osobami či jeho přítomnosti u různých konfliktů jiných osob a to zejména z jeho plynoucí povinnosti zasahovat i mimo službu, je společensky přinejmenším akceptovatelné, aby taková osoby byly více ozbrojené i mimo svůj oficiální výkon služby.

Nelze tedy souhlasit s názorem právní veřejnosti, jenž zastává princip regulace počtu zbraní mezi lidmi na základě filozofie: "Čím méně zbraní, tím méně mrtvých." Zakazovat občanům vlastnit střelnou zbraň na obranu svých práv chráněných zákonem, by bylo výrazným zasahováním do práva na nutnou obranu.

A teď již dovoďte konkrétněji o případu Jiřího Jungmana, který se odehrál v roce 2008. K přihlídnutím k výše popsanému je s podivem, že případ Jiřího Jungmana byl posuzován úplně v opačném gardu a to zejména odvolacími soudy. Jedině snad Krajský soud v Hradci Králové se dle výše uvedené úvahy přiblížil podstatou věci nejvíce k realitě a pravdě. V kontextu s tím, jak „moc“ se odvolací soudy v Praze a Brně případu věnovaly se není čemu divit, že se tak stalo.

Jiřímu Jungmanovi je kladeno za vinu, že dne 17. 5. 2008 v době kolem 02.10 v Trutnově., v ulici Lomní, před branou domu L. Lešáka, po předchozím požití alkoholických nápojů a následně slovní i fyzické potyčce mezi ním a L. Lešákem, v průběhu potyčky s vědomím možného způsobení těžké újmy na zdraví, úmyslně použil vůči L. Lešákovi, legálně drženou střelnou zbraň značky Glock 17, ráže 9 mm, tak, že na něho ze vzdálenosti nejméně do 1,5 metru dvakrát vystřelil a zasáhl ho nejprve do nohy, poté do hrudníku, čímž mu způsobil průstřel levého bérce dolní končetiny a průstřel v oblasti levého hrudníku, pronikající srdcem a způsobující vnitřní krvácení, na jehož následky L. Lešák téhož dne v 03.58 hodin zemřel. Následně použil zbraň proti psovi, plemene rotvajler, kterého jedním výstřelem usmrtil.

Jiří Jungman se jako normální člověk vracel ze společenské akce, která svými rozměry nevybočovala z mezí slušnosti. Užil alkohol, přesto byl schopen sám jít, orientovat se, během cesty netropil výtržnosti, nikoho neohrožoval, nic neničil a to ani předtím, ani během akce, ani během cesty domů. Jako člověk vyzrálého věku a zejména jako policista si byl vědom, jak se má v takových situacích chovat, nikdy neměl problém, že by byl popotahován za opilecké výtržnosti a alkohol užíval pouze při společenských akcích. Bohužel, udělal osudovou chybu, kdy se zastavil u plotu domu, který je vzdálen jen pár metrů od cesty, kterou Jiří Jungman šel. Je mu kladeno za vinu, že dráždil psa, údajně klackem, rušil noční klid, a tedy choval se na veřejnosti nevhodně.

Tyto skutečnosti však „byly zjištěny“ pouze na základě svědectví osob v příbuzenském poměru k osobě zemřelého, tudíž již z podstaty výpovědi těchto osob by měly být brány jako zaujaté, tudíž ne příliš věrohodné. Tato zaujatost je patrna i ze spisového materiálu, kdy je zjevné, že tyto osoby jsou hnány finanční motivací, kdy požadují na odsouzeném Jiřím Jungmanovi celkovou částku převyšující 2mil korun. Toto tvrzení dokazuje i ta skutečnost, že výpovědi z přípravného líčení se s výpověďmi u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen KS v HK) dost podstatně rozcházejí.

Dále KS v HK bylo prokázáno, že pes L. Lešáka, plemene rotvajler, standardně štěkal bez důvodu, v různou denní i noční dobu a k takovému chování nemusel být nijak zvláště drážděn. V podstatě se choval jako každý běžný pes za plotem, který reaguje na jakýkoliv pohyb, hluk či obdobný běžný zvuk z ulice.

Vrchní soud v Praze (dále jen VS v Praze) ve svém odůvodnění v rozsudku proti Jiřímu Jungmanovi uváděl několik přirovnání, proto dovoluji uvést též obdobné přirovnání.

Kdyby si nějaký soused stěžoval na takovýto štěkot, byl by majitel tohoto psa pravděpodobně postihnut jako přestupce proti veřejnému pořádku.

Pokud však připustíme hypotézu, že se Jiří Jungman dopustil přestupku, na úseku občanského soužití či veřejného pořádku, a tedy majitel nemovitosti s rodinou byl rušen ve spánku a při zjištění okolností, že k tomuto dala záměr jiná osoba za plotem, nebylo by přece nic jednoduššího, než přivolat na místo hlídku policie a takovýto výtržník by byl řešen blokovou pokutou či zajištěn a eskortován na policejní oddělení. I ze známých okolností případu je jasné, že majitel L. Lešák nebyl na svém pozemku nijak ohrožen, nebyla nijak ohrožena jeho rodina a ani majetek. Svědkové uváděli, že „osoba výtržníka, jen dráždila“ psa klackem. Dokonce se lze důvodně domnívat, kdyby majitel nemovitosti požádal osobu za plotem, aby zanechal svého jednání, že by se bez problému dočkal uklidnění celé situace a nemuselo dojít k žádnému vyhrocení.

Lze připustit, že majitel nemovitosti nemá žádnou povinnost vyzývat někoho ke klidu a k umravnění se. Ale vzhledem k tomu, že L. Lešák nebyl v tuto chvíli schopen přesně a správně interpretovat viníka „rušení nočního klidu“ (štěkal pes sám od sebe již předtím, než k němu přišel J. Jungman nebo reagoval až na pohyb J. Jungmana?), bylo na místě vhodné celou situaci řešit tzv. diplomaticky. Dokonce, pokud stále připouštíme hypotézu, že Jiří Jungman dráždil psa klackem, že tento klackem nebyl nikde nalezen, nebylo ani zjišťováno, kde by jej odlomil a proč by si jej opatřoval. Vždyť takto se nechovají ani největší opilci a hulváti, že by si opatřovali „něco“ k provokování psa. Je to vcelku klíčová okolnost, neboť svědkové si byli jisti, že psa určitě klackem dráždil. Již nikde však nepadlo svědectví, že by Jiří Jungman klacek odhodil, použil při útoku na L. Lešáka či obdobně. Naopak Jiří Jungman celou tuto skutečnost rozporuje a výše uvedené, respk. nezjištěný a nezajištěný klacek, mu dává za pravdu.

Jiřímu Jungmanovi je kladeno za vinu, že celou situaci sám vyhodnotil špatně, neboť byl silně pod vlivem alkoholu a jeho úsudek byl tímto podstatně ovlivněn. V rozsudku a při jednání soudů obecně však nebylo skoro uváděno, že i majitel nemovitosti L. Lešák byl dost podstatně ovlivněn alkoholickými nápoji. Nikde nebylo konstatováno, jak moc byl ovlivněn i on z pohledu neadekvátních reakcí. U Jiřího Jungmana lze míru ovlivnění hladinou alkoholu docela přesně odhadnout podle jeho chování po tragické události, neboť po střelbě samotné volal na policii, snažil se poskytnout první pomoc. Nejednalo se o žádné nekoordinované jednání. Rozhovor, který byl nahrán, s důstojníkem policie na Operačním středisku v Trutnově jasně dokazuje, že si byl přesně vědom, co se stalo, věděl, co dělá. Lze tedy dovozovat, že si byl vědom toho, co dělá, i pár vteřin předtím. Nehledě, že odborný posudek jasně hovoří o tom, že v případě takového to ohrožení života a zdraví, dojde k dost podstatnému a rychlému vystřízlivění a velmi racionálnímu chování, neboť člověk bojuje o život, pokud to tak sám na místě a v čase cítí. Toto je faktor smrtelného strachu, který odvolací soudy ignorují a úmyslně přehlížejí, přitom je toto další podstatná okolnost případu.

Dále bylo dle rozsudku VS v Praze „údajně“ prokázáno, že mezi oběma muži došlo nejprve k vzájemné slovní potyčce, na kterou neadekvátně reagoval pouze Jiří Jungman. Existenci této slovní výměny však dokazují pouze výpovědi syna a družky L. Lešáka. Lze opět konstatovat, že tyto výpovědi jsou nevěrohodné, jak je patrné prostým porovnáním jejich výpovědí z přípravného řízení a výpověďmi u KS v HK a takto by k nim mělo být i nahlíženo. Nejedná se o žádný subjektivní pocit z těchto výpovědí, lze jasně dokázat porovnáním obsahu těchto výpovědí a jejich audio záznamem u KS v HK.

Jiří Jungman trvá na své výpovědi již od počátku, tuto nezměnil ani neupravil a ani nevzal zpět. Ano, i jeho výpověď je tzv. zaujatá, je velká pravděpodobnost, že uvádí pouze skutečnosti ve svůj prospěch, přesto jeho výpověď nebyla nikdy v rozporu s objektivně zjištěnými důkazy, ba naopak. Výpověď Jiřího Jungmana byla pouze v rozporu s výpověďmi osob, které jsou v příbuzenském poměru k osobě zemřelého L. Lešák. Z tohoto lze opakovaně dovodit, že výpovědi těchto svědků jsou ve velké míře subjektivní a nesprávné, tudíž by k nim soud měl i takto přihlížet a ne na nich stavět další fakta, neboť pak jsou i tyto pokřivena a nepravdivá.

Soudy všech stupňů uznaly, že byl Jiří Jungman fyzicky napaden jako první. Koneckonců to ve své výpovědi před soudem v HK uvedl i syn L. Lešáka, poté co se jednoznačně psychicky „sesypal“, a nedokázal pokračovat ve své naučené výpovědi z přípravného řízení. Tato výpověď (z přípravného řízení) byla zaznamenána až několik dní po události, tudíž lze mít za to, že jako osoba nezletilá byla pod velkým „tlakem“ domácích osob a okolností případu „zavraždění jeho otce“. Tato tvrzení lze jednoznačně prokázat porovnáním výpovědí a vyposlechnutím záznamu této výpovědi před KS v HK, kdy z dynamiky hlasu a stylu výpovědi a zejména z obsahu je toto patrné.

Bylo prokázáno, že Jiří Jungman byl jako první fyzicky napaden L. Lešákem a to na veřejném místě. Ano, došlo k tomu na ulici, za plotem, tedy mimo „výsostné a nedotknutelné území soukromého pozemku“, nelze tedy další jednání L. Lešáka posuzovat jako zákonné. Opět lze vcelku úspěšně předjímat, kdyby celá událost nedospěla k tragickému konci, bylo by jednání L. Lešáka posuzováno min. jako přestupkové jednání, možná i jako trestný čin, např. Ublížení na zdraví, evt. Výtržnictví, v případě trochu jiných okolností.

Lze se dále úspěšně domnívat, že i v tuto dobu nemusel L. Lešák pokračovat v útoku, mohl celou věc ukončit, mohl přivolat policii. To on neudělal a útočil na Jiřího Jungmana. Při tom, mu ze zahrady utekl jeho pes rotvajler. Což nelze rozporovat, pravděpodobně byl zajišťovací mechanismus branky opravdu nefunkční.

Jiří Jungman uvedl, že toto plemeno (rotvajler) kdysi vlastnil, znal jej a věděl, že se jedná o bojové plemeno, kdy je i takto odbornou veřejností prezentováno. Věděl, že s takovým psem nelze úspěšně soupeřit, nelze mu vysvětlit cokoliv jiného, než že musí bránit svého majitele. Jiří Jungman nikdy neuváděl, že byl pes na něho výslovně poštván. Přesto pes sám od sebe na Jiřího Jungmana několikrát zaútočil a majitel psa ho neodvolal, přitom si byl majitel vědom, že pes na Jiřího Jungmana minimálně štěká a budí dojem útoku. Pokud majitel psa tohoto při útoku neodvolá, lze konstatovat, že s jednáním psa souhlasí a tudíž mu jeho chování vyhovuje, dává mu tímto tichý souhlas, a tudíž lze útok psa považovat jako útok člověka se zbraní, respk. lze zde prezentovat úmysl nepřímý, kdy majitel je srozuměn s tím, že za chování svého psa, i když mu nedá konkrétní povel, je zodpovědný a pokud má příležitost psa odvolat a neučiní tak, lze se důvodně domnívat, že útok psa schvaluje.

Pes nedokáže rozpoznat sám o osobě podstatu sporu mezi lidmi, nedokáže rozpoznat vzájemné lidské emoce, ale instinktivně brání svého majitele. Pokud se jedná o takové plemeno, jako je rotvajler, který budí respekt již od pohledu (zejména pokud váží několik desítek kilogramů), jak lze posuzovat jeho chování, když bezprostředně štěká a běhá kolem, chytá za oděvní svršky či končetiny a v různých intenzitách do nich kouše? Takové chování lze posoudit pouze jako útok a pokud ho majitel neodvolá, jedná se o úmyslný útok osoby se zbraní na integritu další osoby, tj. Jiřího Jungmana.

Dále lze jasně dokázat, že Jiří Jungman měl na sobě i tržné rány, jednoznačně způsobené od psa. Není směrodatné, že se později jevily jako povrchové. Byly zjištěny na různých částech těla, na rukách, na nohách, zádech tj. jako opakované. V době útoku nelze požadovat od oběti, aby detailně zkoumala intenzitu útoku člověka a psa zároveň, vyčkávala do doby, než bude následek kousnutí dostatečný pro vhodnou obrannou reakci, např. střelnou zbraní.

Jiřímu Jungmanovi bylo soudy vytýkáno, že jako policista, člen Zásahové jednotky, byl vycvičen a měl celou situaci zvládnout jen v rámci prvků sebeobrany, kdy o tom hovoří citace z rozsudku Nejvyššího soudu v Brně (dále jen NS v Brně) „a navíc jako policista a člen zásahové jednotky školen pro boj zblízka“.

Bohužel tady soud opakovaně nesprávně, respk. chybně interpretoval označení jednotky, které byl Jiří Jungman členem, a na základě toho si soudy vyložily nesprávně fakta. Zásahová jednotka je speciální jednotka v rámci Krajských ředitelství policie, kdy na tyto jednotky přímo navazuje celorepublikový útvar URNA. Ano, tyto jednotky jsou vysoce specializované a perfektně vycvičené na zákroky proti nebezpečným pachatelům. Bohužel, Jiří Jungman členem této jednotky nikdy nebyl. Byl jen členem Pořádkové jednotky (PJ), což je podstatný rozdíl. Členové PJ jsou policisté, kteří nad rámec svého běžného výkonu, jsou cvičeni pro zásahy proti davu za pomoci speciálních ochranných prvků, jako je přilba, štít, plastové chrániče, tonfa. V drtivé většině zákroků pracují pod jednotným velením a pouze proti davu, nikoliv, proti jednotlivcům. Snad doposavad nebyl zaznamenán jediný případ, že by policisté v rámci PJ použili střelnou zbraň. Pokud provádějí zákrok proti jednotlivcům, jsou tito policisté vycvičeni tak, aby zákrok neprováděli sami, min. ve dvou či více jedincích konkrétního týmu.

Z toho lze tedy dovodit, že Jiří Jungman, nebyl nijak speciálně vycvičen pro boj z blízka, nebyl vycvičen jako specialista na sebeobranu bez ochranných pomůcek. Z tohoto pohledu se jednalo o klasicky vycvičeného policistu, který působil na obvodním oddělení a zabýval se především spisovou službou.

Pokud se jednalo o náhlý a nepředpokládaný útok, jak vyplynulo z výpovědi Jiřího Jungmana a dále z výpovědi syna L. Lešáka (táta dal tomu pánovi ránu jako první), nelze předpokládat, že toto bez následku ustojí kdokoliv. Lze jednoznačně dokázat, např. znaleckými posudky, že v případě první a nečekané rány tzv. ze zálohy, bez varování, tato osoba, která první ránu dostane, získává v konfliktu podstatnou měrou na vrh a osoba, která první ránu dostane, je zpravidla dost podstatně znevýhodněna v následném fyzickém konfliktu. Proto nelze takovýto konflikt brát jako tzv. férový, rovný či rovnocenný. Je s podivem, že soudy např. konstatovaly, že Jiří Jungman byl větší a mladší než osoba L. Lešák, příkládaly tomuto argumentu velkou váhu, přitom odborná veřejnost má jasno, že tyto okolnosti nejsou relevantní, pokud se jedná o zápas bez pravidel a pokud i větší a silnější soupeř je jako první atakován bez vyzvání, tzv. ze zálohy. Nehledě na to, že v každé slušné společnosti se

takovýto útok bere jako počátek, tudíž ustanovující osobu pachatele následného konfliktu. Osoba obránce nemusí bezdůvodně trpět a může se aktivně bránit, nikoliv jen pasivně vyčkávat na zranění, která by mu vznikla, a pak vyhodnocoval sílu své sebeobrany.

Z okolností lze též usoudit, že L. Lešák jednal v afektu, bez snahy věc vyřešit v poklidu a jasně směřoval ke konfrontaci. L. Lešák vyběhl na základě „nějakého rušení nočního klidu“, kdy pouze tušil „nějakou“ osobu za plotem. Byl pouze ve spodním prádle, bez baterky, bez bot. Kdo z nás by tohle za normálních okolností udělal? Rozespálý, ve spodním prádle se vrhl na někoho, kdo mě neohrožuje na životě ani zdraví, neohrožuje moji rodinu, pouze „snad“ ruší noční klid? Tyto okolnosti vůbec nebyly brány soudy v potaz, přitom jasně a v kontextu naznačují, že L. Lešák vůbec nechtěl „cokoliv“ řešit v klidu, byl „rozezlen, naštván, vytočen“ na někoho, koho v tu chvíli neznal, nedokázal identifikovat jako jednoznačného pachatele čehokoliv. V tuto dobu vůbec netušil, jestli tam třeba není víc osob, nevěděl, co se za plotem stalo. Utvořil si jednoduchou konstrukci, že osoba za plotem má co do činění se štěkáním psa a na tuto osobu fyzicky, na místě veřejně přístupném, zaútočil. Zaútočil jako první, což je svědecky potvrzeno, zaútočil na neosvětlené veřejné ulici mimo svůj pozemek a tohoto mu asistoval desítky kilogramů vážící bojový pes.

Odvolací soudy toto jednání L. Lešáka vyhodnotily jako správné, zákonné, s tím, že L. Lešák hájil veřejný pořádek a dokonce L. Lešákovi, soudy neuvěřitelně přisoudily statut „nutné obrany“, neboť by se jinak nedokázaly vypořádat s jeho protizákonným jednáním, že napadl jako první druhého člověka a nezabránil svému psovi v obdobném a koordinovaném útoku na tutéž osobu. Odvolací soudy neuvěřitelně uvedly, že J. Lešák hájil v rámci nutné obrany, ANO, v rámci nutné obrany, veřejný pořádek a pokud zaútočil jako první na jiného, nedopustil se žádného protiprávního jednání. Opět lze podotknout, že v tu chvíli nebyl ohrožen život ani zdraví a ani majetek L. Lešáka, šlo pouze o veřejný pořádek, který rušil pes svým štěkáním!!

V tomto lze spatřovat porušení základních ústavních práv Jiřího Jungmana, neboť mu v tuto chvíli odvolací soudy odebraly statut „oběti a obránce“, statut „nutné obrany“ a vzaly mu tímto možnost se na místě legálně bránit útoku. V podstatě soudy řekly, že ať by v tuto chvíli Jiří Jungmann udělal cokoliv, bylo by vše protiprávní.

Soudní senáty napříč ani nevzaly v potaz, že Jiří Jungman utrpěl několik těžkých zranění, které prokazují výše uvedená tvrzení o jeho napadení L. Lešákem. Soudy tyto zranění bagatelizovaly s tím, že se jedná o lehká zranění. Bohužel, opět lze konstatovat, že pokud by potyčka nevyvrcholila tragickým koncem, soudy by tyto zranění braly jako minimálně pokus o těžkou újmu na zdraví, jak činí správně v jiných případech a L. Lešák by byl pravděpodobně souzen pro trestný čin Ublížení na zdraví.

Soudní senáty napříč jednoznačně nepřihlédly k několika pregnantně zpracovaným znaleckým posudkům, které jasně hovoří o tom, v jakém stavu se během útoku nacházela oběť, Jiří Jungman, který byl pod obrovským stresem, měl důvodnou obavu o svůj život a zdraví, tj. byl zde obrovský faktor strachu o život. Lze konstatovat, že soudy a zejména ty odvolací, útok posuzovaly pouze v teoretické rovině, posuzovaly pouze konečná a ošetřená zranění a nebraly v potaz psychický a fyzický stav v čase a místě. Soudy konstatovaly, že Jiří Jungman neutrpěl žádná zranění, která by bezprostředně ohrožovala jeho život. Toto lze brát za špatná a zejména nedůstojná konstatování, která se neslučují s posledním trendem posuzování nutné obrany. Takovýto závěr lze mít za názor překonaný a právně nesprávný a v kontextu s tímto případem jsou tedy upírána práva Jiřímu Jungmanovi na spravedlivý proces.

Dále lze poukázat na další špatná posouzení ostatních okolností případu, kdy se soudy nezákonně vypořádaly s některými tvrzeními, která nejsou podložena dostatečnými důkazy a vznikuvší pochybnosti měly být okolnosti ve prospěch osoby obviněné, později odsouzené, tj. Jiřího Jungmana. Lze tedy mít za to, že se jedná o nezákonný stav, kdy je opět upíráno Jiřímu Jungmanovi základní ústavní právo na spravedlivý proces.

Jedná se zejména o zjištěnou vzdálenost střelby z pistole Jiřího Jungmana na tělo L. Lešáka. Soudy neprokázaly, z jaké vzdálenosti se střílelo, neboť důkazy (povýstřelové zplodiny) orgány činné v trestním řízení nebyly schopny řádně zajistit. Tato okolnost je pro posouzení případu opět klíčová. Ze spisového materiálu je jasné, že s oděvními svršky bylo před zjišťováním uvedených zplodin, manipulováno (lékařským personálem, který se staral o L. Lešáka), takže nemohly být řádně zajištěny a tento důkaz byl tedy špatně vyhodnocen a byla udávána vzdálenost střelby až 50-150cm. Lze mít za to, že pokud by s oděvními svršky nikdo nemanipuloval, nebyl by např. použit fyziologický roztok a další chemikálie, povýstřelových zplodin by bylo nalezeno více, což by vedlo k jednoznačnému závěru, že bylo stříleno v bezprostřední blízkosti, tudíž ve stavu ohrožení života a v rámci sebeobrany. Jak je jasné z rozhodování soudů, ty braly v potaz jako určující hodnotu vždy tu vyšší, tj. 150cm, i když je konstatován velký rozsah vzdálenosti 50-150cm. Jakákoliv pochybnost by měla být posuzována ve prospěch obžalovaného, což soudy nerespektovaly a porušily tak opět ústavní práva Jiřího Jungmana.

Princip střelby (poloha střelce a zasaženého) a vzdálenosti byly zjišťovány ve vyšetřovacím pokusu na místě činu (Trutnov, ul. Lomní) a to dne 1. 9. 2009, kdy tyto důkazy byly zajišťovány ve spolupráci s osobami blízkými osobě L. Lešák. Tyto osoby blízké (družka a bratr L. Lešáka) se přímo podílely na měření, zjišťování a zajišťování důkazů při vyšetřovacím pokusu, což lze brát jako věc protiprávní a je tímto opět bráněno Jiřímu Jungmanovi, aby se dobral spravedlivého a zákonného soudu. Tyto skutečnosti lze jasně prokázat z video a foto záznamů pořízených při vyšetřovacím pokusu, případně je mohu doložit svými fotografiemi. Dokonce na místě samém ani nebylo bráněno osobám blízkých L. Lešáka, aby verbálně nenapadaly Jiřího Jungmana.

Soudy celý případ posuzovaly samozřejmě v několika rovinách. Lze chápat, že případ byl, co se týče dokazování, velmi složitý. Každý má trochu jiný právní názor, přesto je s podivem a odborná veřejnost přikyvuje, že pokud dva soudy posuzují tu samou věc se stejnými důkazy, jak lze v jednom případě dojít k tak rozdílným závěrům, kdy KS v HK usoudil, že ve věci šlo maximálně o vybočení z nutné obrany a uložil podmínku a odvolací VS v Praze a NS v Brně posoudil celou věc jako vraždu a uložily nepodmíněný 10letý trest?

Na základě získaných osobních zkušeností z VS v Praze se lze domnívat, že soudní senát VS v Praze asi nedělal svoji práci příliš zodpovědně. To, že nepůjde o vybočení z nutné obrany, jak rozhodl KS v HK, ale o vraždu, tj. že půjde o zcela jiné posouzení, se dozvěděl Jiří Jungman se svým právním zástupcem až u VS v Praze samotném. Senát si pravděpodobně nedal práci ani prostudovat celý spis, neboť na místě citoval je z výpovědí z přípravného řízení. Tyto přitom byly úplně jiné než výpovědi osob u KS v HK a na základě těchto faktů soud v takto závažném případě rozhodl po 15min v zákulisí. Celé jednání NS bylo ukončeno fraškou, kdy předseda soudního senátu VS v Praze uvedl „kdyby vždy hospodské rvačky měly končit střelbou, kam bychom přišli?“. Z toho je patrné, jak VS v Praze celou kauzu hodnotil povrchně, bez dostatečného prostudování spisu a v podstatě opět upřel zákonná a Ústavou zajištěná práva Jiřímu Jungmanovi na spravedlivý proces.

Jiří Jungman byl a je poctivý člověk. Jedná se o člověka, který neměl nikdy problém se zákonem, ba naopak vždy zákon hájil, a proto si zvolil i povolání policisty. Jiří Jungman má důvěru svých blízkých, že se nedopustil Vraždy, že se pouze bránil smrtelnému útoku, a v celé kauze je obětí on. Jiří Jungman nikoho sám od sebe nenapadl, nevnikl na žádný soukromý pozemek, byl první napaden mužem s bojovým psem. Jiří Jungman utrpěl těžké zranění, kdy mu L. Lešák vyrazil zuby a způsobil mu další zranění po těle. Dále byl Jiří Jungman napaden bojovým psem. Bránil se střelnou zbraní, kdy v pudu sebezáchovy nejprve útočnicka zranil na noze, čímž mu dal šanci s útokem přestat. Vzhledem k pokračujícímu útoku L. Lešáka, Jiří Jungman vystřelil podruhé a nešťastně L. Lešáka zasáhl do těla. L. Lešák přestal útočit a poté Jiří Jungman zneškodnil i útočícího psa. Pokud by byl Jiří Jungman tak opilý, že by jednal nahodile či zkratkovitě, jak je možné, že by vedl tak přesnou střelbu na větší vzdálenost, jak uváděly soudy?

Vždyť popis postupu střelby je skoro učebnicový příklad, jak by se mělo postupovat v sebeobraně. Pokud obránce musí použít zbraň, je povinen šetřit co nejvíce život a zdraví osoby útočnicka. To Jiří Jungman dokázal tím, že střílel nejprve do nohy. Druhý výstřel byl nešťastný, neboť zasáhl okolí srdce. Ale i znaleckým zkoumáním je jasné, že šlo o takovou dráhu střely, která jen tak nelze cíleným výstřelem dosáhnout. Soudy se nevypořádaly ani řádně s otázkou rychlosti střelby, kdy pouze konstatují na základě výpovědí zaujatých svědků, že šlo o rychlou střelbu a že Jiří Jungman nedal L. Lešákovi šanci ukončit útok. Soud nebral v potaz možnost, že svědkové vypovídají zaujatě, soud nebral v potaz možnost chybného posouzení, např. vlivem ozvěny a dále soud vůbec nebral v potaz stav L. Lešáka, který byl pod vlivem alkoholu s vysokou hladinou adrenalinu v těle a že takový člověk nemusí vůbec cítit bolest, nemusí vůbec reagovat na extrémní ruchové či bolestivé podněty. Soudní i policejní praxe zná mnoho případů, kdy osoby pod vlivem alkoholu, drog nebyly zastaveny ani početnými střelnými zraněními. Soudy vůbec nebraly v potaz stav Jiřího Jungmana, který vnímal obrovský pocit strachu. Soudy nebraly v potaz i jeho jiné vnímání času. Soudy bagatelizují psychický stav Jiřího Jungmana, posuzují pouze hmatatelný následek. Možné riziko nepřipouštějí a v podstatě činí závěr, že osoba bránící se má vyčkat a nechat si způsobit taková poranění, která by ji ospravedlňovala se účinně bránit.

Všechny tyto výše uvedené okolnosti jsou v mnoha desítkách případů popsány jako relevantní a brány jako okolnosti více než podstatné a jsou řádně posuzovány v kontextu. Bohužel soudy a zejména ty odvolací se v tomto případě s těmito argumenty vypořádali chybně, povrchně a nezákonně.

Jako poslední argument mi dovoluňte popsat tzv. úmysl nepřímý, kdy tímto konstatováním soud změnil sebeobranu na vraždu. NS v Brně konstatoval, že

„I když vrchní soud neuvádí ve skutkové větě explicitně slova „v úmyslu jej usmrtit“, jak již bylo řečeno shora, jednalo by se o duplicitu ve vztahu k větě právní. Podstatné je ale to, co pak vrchní soud rozvíjí v odůvodnění svého rozsudku, a sice že již z toho, že obviněný úmyslně vystřelil na poškozeného ze vzdálenosti 50-150 centimetrů pistolí ráže 9 mm tak, aby jej zasáhl do hrudníku, lze jednoznačně dovozovat jeho (přinejmenším) srozumění s tím, že tím zasaženou osobu usmrtí. Je notoricky známo, že v hrudníku jsou uloženy srdce, plíce a hlavní žíly a tepny, jejichž průstřel znamená bezprostřední ohrožení života zasažené osoby, přičemž je prakticky vyloučeno, aby při průstřelu hrudníku nedošlo k průstřelu některého z uvedených orgánů.“

Tato tvrzení jsou zavádějící. Zejména, pokud bychom každou střelbu na osobu s následkem smrti posuzovali jako úmysl nepřímý, nemohli bychom nikdy využít institut nutné obrany. Pokud bychom akceptovali, že střelba na hrudník je vždy smrtelná, nelze pak jakoukoliv střelbu posuzovat jinak. Statisticky je dokázáno, že střelba na hrudník ve velké množství případů nekončí smrtí. Nelze tedy apriori toto předpokládat. Je chronicky známo, že v obdobných podmínkách (boj z blízka), se jedná o pudovou střelbu, tedy vcelku náhodnou, tedy opět nelze vždy apriori předpovídat následek smrti. Dále soud chybně uvádí, že

„To, zda zasažená osoba přežije, pak závisí na okolnostech, jež pachatel není s to ovlivnit ani předpokládat“.

Toto tvrzení je infantilní. To bychom potom nemuseli nikdy brát v potaz, zda se střelec snažil, poskytnou první pomoc, jako bylo v případě Jiřího Jungmana.

Tímto dopisem se na Vás obrací několik lidí seznámených s okolnostmi tohoto tragického případu. Rádi bychom, abyste tento případ znovu a spravedlivě posoudil a navrhl jeho znovuotevření a přezkum protizákonností, protože věříme, že byla Jiřímu Jungmanovi upřena jeho zákonná práva na spravedlivý proces.

Jiří Jungman byl odsouzen za vraždu na 10let. Za to, že se bránil proti útoku muže s bojovým psem. S tímto stavem, zejména průběhem soudů nelze souhlasit. Dopisem se nesnažíme vzbudit emoce a lítost. Chceme, aby byl případ posouzen spravedlivě, bez rozporů a nezákonností. Smrt člověka je vždy tragická. Nelze však jednu tragédii ospravedlňovat tragédií druhou a to zničením druhého života. Jiří Jungman si rozhodně nezaslouží být ve vězení. Prožil něco, co nikdo z nás nikdy asi neprožije, boj o svůj život a budme za to rádi. Jiří Jungman si prožil trauma, které si nedokážeme dost dobře představit.

Jiří Jungman se svým právním zástupcem podává ustavní stížnost a tímto dopisem ho chceme v tomto úsilí podpořit. Předem děkujeme, že si na případ uděláte čas a posoudíte nastíněná fakta.

Karel Slavík